

**UCHWAŁA NR XC/630/2024
RADY MIEJSKIEJ W TUSZYNIE
z dnia 26 marca 2024 r.**

w sprawie rozpatrzenia skarg na działalność Burmistrza Miasta Tuszyna

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40, poz. 572, poz. 1463, poz. 1688) oraz art. 229 pkt 3, art. 237 oraz art. 238 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, poz. 803) **uchwała się, co następuje:**

§ 1.1. Skargi Pani S. M. z dnia 8 marca 2024 r. uznaje się za bezzasadne.

2. Skargi są bezzasadne z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu do przedmiotowej uchwały, która stanowi jej integralną część.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miejskiej w Tuszynie do przekazania Skarżącej niniejszej uchwały wraz z uzasadnieniem.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY
RADY MIEJSKIEJ W TUSZYNIE

Andrzej Malecki

UZASADNIENIE

W dniu 08 marca 2024 roku Skarżąca złożyła w Biurze Rady Miejskiej w Tuszynie dwie skargi na działanie organu.

Skarżąca zarzuca w swoich skargach:

1. Rzekomą kradzież działki przez Gminę Tuszyn ewentualnie pracowników Urzędu Miasta Tuszyna oraz geodetę dokonującego rozgraniczenia działek,
2. Rzekomej odmowy przez Gminę Tuszyn wypłaty odszkodowania,
3. Rzekomej korupcji i układów w Urzędzie Miasta Tuszyna, w Starostwie Powiatowym Łódzkim – Wschodnim, w Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim, Sądzie Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim, Prokuraturze Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim, oraz rzekomej zмовie urzędników i sędziów i policjantów,
4. Rzekome fałszowanie i podrabianie dokumentacji, map, aktów notarialnych przez urzędników Urzędu Miasta Tuszyna i obsługę prawną.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że "Przepis art. 227 k.p.a. zawiera przykładowe wyliczenie okoliczności, które mogą być przedmiotem skargi. Uregulowanie to należy rozpatrywać w kontekście art. 221 § 1 i 2 k.p.a., który określa krąg ich adresatów. Przedmiotem skargi może być zatem każda negatywna ocena działalności podmiotu powołanego do wykonywania zadań państwa lub innego podmiotu, np. organizacji społecznej, któremu zlecono zadania z zakresu administracji publicznej, oraz ich pracowników i funkcjonariuszy" (postanowienie NSA z dnia 4 kwietnia 2012 r., I OSK 717/12, LEX nr 1136720), czy postanowienie NSA z dnia 5 stycznia 2012 r., I OSK 2415/11, LEX nr 1103988: "Przedmiot skargi został ujęty bardzo szeroko. Przedmiotem skargi może być zatem każda negatywna ocena działalności podmiotu powołanego do wykonywania zadań państwa lub innego podmiotu, np. organizacji społecznej, któremu zlecono zadania z zakresu administracji publicznej, oraz ich pracowników i funkcjonariuszy"). Jak wskazano też w postanowieniu WSA w Warszawie z dnia 9 lipca 2012 r., VII SA/Wa 1427/12, LEX nr 1218324: "Użyte w art. 227 k.p.a. sformułowanie "w szczególności" oznacza, iż przedmiotem skargi mogą być także inne okoliczności niewymienione w powyższym przepisie, z których wynika niezadowolenie z działania lub zaniechania organu. Tego typu skarga ma charakter powszechny, przysługuje w każdym czasie wszystkim obywatelom we wszystkich sprawach i w stosunku do wszystkich ogniw aparatu państwowego i społecznego"; por. też wyrok NSA z dnia 3 stycznia 2013 r., I OSK 1762/12, LEX nr 1360824: "Ustawodawca nie ograniczył przedmiotu skargi. Osoba wnosząca skargę powinna wskazać jedynie przedmiot swojego niezadowolenia i podmiot, którego jej zdaniem błędne lub nieprawidłowe działania są powodem złożenia skargi".

Skarga może dotyczyć zatem zarówno czynności prawnych, jak i faktycznych (P. Kledzik, *Postępowanie administracyjne w sprawie...*, s. 35). Charakteryzując skargę, J. Starościak wskazywał, że musi ona odpowiadać jednocześnie dwóm warunkom. Po pierwsze, nie posiada cech środka prawnego uregulowanego w kodeksie postępowania administracyjnego lub procedurach szczególnych, po drugie, zawiera zarzut wadliwej działalności organu lub jego pracownika (por. J. Starościak (w:) E. Iserzon, J. Starościak, *Komentarz*, 1964, s. 241).

Pani S. M. (Skarżąca) na przestrzeni ostatnich 20 lat skierowała do Urzędu Miasta w Tuszynie oraz do innych organów szereg skarg. Przedmiotowe skargi dotyczyły szeregu spraw związanych z działkami o numerach od 1 do 3 położonych w obrębie 20 w Tuszynie. Ponadto, z powództwa Skarżącej lub członków jej rodziny, przeciwko Gminie Tuszyn toczyła się sprawa o wydanie nieruchomości, zakończona oddaleniem powództwa. Skargami Pani S. M. zajmowały się wielokrotnie: Wojewoda Łódzki, Starosta Łódzki Wschodni, Rada Miejska w Tuszynie, Burmistrz Miasta Tuszyna, Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łodzi, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi.

Sprawy pani M. trafiły też przed Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim (sygn. akt I C

136/03, I C 200/03, I C 155/06), Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim (sygn. akt I C 1498/04, I C 839/07, I C 436/09,), Sąd Apelacyjny w Łodzi (I ACa 796/08, oraz do Sądu Najwyższego (sygn. akt II CZ 77/10).

Sądy powszechne oraz organy administracyjne ustaliły następujący stan faktyczny.

Sprawa dotyczy nieruchomości położonych w Gminie Tuszyn, w obrębie 20, tj. działek o nr 1, powierzchni 6.147 m², stanowiącej drogę, ul. Górecką, dla której Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim prowadzi księgę wieczystą KW nr PT1P/00087954/1, działki nr 2 o powierzchni 4.343 m², stanowiącej obecnie własność Skarżącej, dla której Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim prowadzi księgę wieczystą KW nr PT1P/00074033/5, oraz działki nr 3 o powierzchni 8.011 m², dla której Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim prowadzi księgę wieczystą KW nr PT1P/00042436/7, stanowiącej obecnie własność państwa Z. i M. S.

Historycznie, stan działek przedstawia się następująco:

I. Działka nr 3 (uprzednio nr 3191).

Na mocy aktu własności ziemi z dnia 12 maja 1975 r. wydanego przez Naczelnika Powiatu w Łodzi, P. L. stał się właścicielem działek nr 584, 3583, 3604, 3590, 3620, 3622, 3624, 3191, 3660 o łącznej powierzchni 9.7927 ha. W Rejestrze Gruntów miasta Tuszyn założonym w 1968 pod numerem 598 wpisano działkę nr 3191 o powierzchni 7.840 m² (Rejestr Gruntów z 1968r. – karta 187-188).

W wyniku przeprowadzonej w 1985 roku modernizacji ewidencji gruntów zmianie uległa numeracja działki oraz jej powierzchnia. Działka numer 3191 o powierzchni 7840 m² otrzymała numer 3, a powierzchnia działki 8.011 m². Zgodnie z wykazem nowych i starych działek z porównaniem powierzchni oraz numerami pozycji: a) protokołu ustalenia stanu władania, b) protokołu ogłoszenia stanu władania, c) starego rejestru gruntów - karta 46-47 z 05.04.1985r.), powierzchnia w/w działki zwiększyła się o 171 m². Przyjmuje się, iż zmiana powierzchni działek na skutek modernizacji może sięgać nawet do 10% ich powierzchni.

Powyższe potwierdza treść księgi wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim VI Wydział Ksiąg Wieczystych KW nr PT1P/00042436/7.

II. Działka nr 2 (uprzednio nr 3192)

J. N. w dniu 29 stycznia 1930 roku darował – wedle zapisów aktu notarialnego Rep. Nr 174 sporządzonego w Łodzi, przed notariuszem Julianem Ładą „dwie działki gruntu w Tuszynie w polu „Niedas”, z których jedna przestrzeni jednej morgi 200 prętów, druga zaś przestrzeni około morgi” – swemu synowi, W. N.

Spadek po W. N., zmarłym w dniu 15 maja 1961 roku na podstawie ustawy nabyli żona S. N. oraz dzieci S. N., S. M. (Skarżąca) oraz J. N. po 1/4 części każde z nich wraz z wchodzącym do spadku gospodarstwem rolnym.

S. N. – syn W. N. był wpisany w Rejestrze Gruntów miasta Tuszyn, założonym w 1968 roku, jako władający nieruchomością gruntową, położoną przy ul. Góreckiej w Tuszynie, oznaczonej w w/w rejestrze numerem działki 3192 o powierzchni 4.680 m². W 1977 roku S. N., na mocy aktu własności ziemi z dnia 30 czerwca 1977 roku, stał się z mocy prawa właścicielem przedmiotowej działki oraz działki nr 3285.

Na skutek modernizacji gruntów miasta Tuszyn, przeprowadzonej w latach 1982 – 1986 zmieniono numery i powierzchnie działek. Działka numer 3192, o dotychczasowej powierzchni 4.680 m², w wyniku odnowienia otrzymała numer 2, zaś powierzchnia działki zmniejszyła się o 337 m², obejmując ostatecznie powierzchnię 4.343 m². Przyjmuje się, iż zmiana powierzchni działek na skutek modernizacji może sięgać nawet do 10% ich powierzchni.

W 1993 roku S. N. wystąpił do Urzędu Miasta w Tuszynie o zamianę działki nr 2 na działkę budowlaną nr 177 położoną przy ul. Żeromskiego w Tuszynie. Zarząd Miejski nie wyraził zgody na zamianę wskazanych działek, zaoferował natomiast ofertę zamiany na inną działkę rolną.

W 1994 roku S. N. wskazywał do zamiany kolejne działki, tj. o nr. 105, 106, 107, na które zgodziłby się zamienić działkę nr 2, jednakże Zarząd Miejski nie wyraził zgody na zamianę, albowiem Gmina Tuszyn nie była właścicielem wskazywanych działek.

W 1997 roku S. N. wystąpił do Urzędu Miasta w Tuszynie o zamianę działki nr 2 na działkę nr 125 obręb 11, jednakże Zarząd Miejski ponownie nie wyraził zgody na zamianę działki.

Na podstawie aktu notarialnego Rep. A Nr 1240/98 w dniu 29 kwietnia 1998 roku, S. N. darował przedmiotową nieruchomość K. K.

K. K. w 2000 roku oraz w 2002 roku występowała z wnioskami o zamianę nieruchomości o nr 2 na działkę będącą własnością Gminy Tuszyn o nr 125 obręb 11, jednakże jej wnioski były załatwiane negatywnie, albowiem działka nr 125 jest przeznaczona na cele inwestycyjne.

K. K. w dniu 12 lutego 2003 roku na mocy aktu notarialnego Rep A nr 282/2003 darowała nieruchomość swojemu bratu A. M.

Następnie w dniu 13 października 2008 roku aktem notarialnym Rep. A nr 4840/2008 A. M. dokonał darowizny ww. działki na rzecz S. M. (Skarżącej).

Działka nr 2 stanowi niezabudowaną nieruchomość gruntową. Pod względem użytków gruntowych część gruntów o pow. 0,2637 ha sklasyfikowano jako pastwisko IV klasy, a pozostałą jako grunty orne (0,1706 ha). Od dłuższego czasu działka nie jest użytkowana rolniczo. W planie zagospodarowania przestrzennego przedmiotowa działka przeznaczona była pod poszerzenie drogi – ul. Góreckiej w liniach rozgraniczających 20 m, w pozostałej części pod uprawy rolne.

Pismem z dnia 22 grudnia 2005 roku A. i S. M. (Skarżąca) wystąpili do Starosty Łódzkiego Wschodniego o ustalenie odszkodowania za część nieruchomości – pasa gruntu odpowiadającemu obecnej działce nr 1, zabranej W. N. w 1959 roku, ich zdaniem bezprawnie pod drogę publiczną – ul. Górecka w Tuszynie.

Z wniosku A. M. wszczęto przed Łódzkim Urzędem Wojewódzkim w Łodzi postępowanie administracyjne w sprawie nabycia z mocy prawa przez jednostkę samorządu terytorialnego lub Skarb Państwa z dniem 1 stycznia 1999 roku na podstawie art. 73 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku – przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, własności części nieruchomości zajętej pod drogę publiczną, położonej przy ul. Góreckiej, oznaczonej jako część działki nr 2.

Na zlecenie Starostwa Powiatowego w Łodzi Okręgowe Przedsiębiorstwo Geodezyjno – Kartograficzne w Łodzi Sp. z o.o. dokonało w dniu 15 grudnia 2006 roku pomiarów kontrolnych, w wyniku których nie stwierdzono, aby część działki nr 2 wchodziła w granice drogi gminnej, oznaczonej jako działka nr 1.

Ostateczną decyzją nr GN.V/SP.VII.7723/D/2781/2006 z dnia 16 stycznia 2008 roku Wojewoda Łódzki odmówił stwierdzenia nabycia z mocy prawa z dniem 1 stycznia 1999 roku przez Gminę Tuszyn własności części nieruchomości położonej w Tuszynie, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr 2 o powierzchni 4343 m².

Ostateczną decyzją z dnia 23 maja 2008 roku nr PODGiK-50/08, wydaną na podstawie art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 roku przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, Starosta Łódzki Wschodni odmówił ustalenia na rzecz A. i S. M. (Skarżąca) odszkodowania za nieruchomość położoną w Tuszynie, przy ul. Góreckiej 1, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr 2 o powierzchni 4343 m².

III. Działka nr 1

Z działką nr 2 na całej długości graniczy działka nr 1 o powierzchni 6.147 m². W rejestrze gruntów jako właściciel działki nr 1 figuruje Skarb Państwa. Brak jest adnotacji, na jakiej podstawie dokonano wpisu. Ww. działka odpowiada w starej ewidencji gruntów części działki nr 3242 o powierzchni 2.0230 ha. Zmiana numeracji i powierzchni nastąpiła w wyniku modernizacji ewidencji gruntów miasta Tuszyna.

Dziaka nr 1 użytkowana jest jako droga, ul. Górecka. Droga na wysokości działki nr 2 ma szerokość 10 m co najmniej od 1968 roku.

Zgodnie z uchwałą Nr XXIV/159/88 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 marca 1988 roku w sprawie zaliczenia dróg lokalnym miejskich, ulica Górecka stanowiła drogę lokalną miejską.

Na podstawie uchwały Zarządu Miejskiego w Tuszynie Nr 123/2001 z dnia 16 maja 2001 roku w sprawie przebiegu dróg gminnych na terenie gminy Tuszyn, ulica Górecka została zaliczona do dróg gminnych.

W dniu 12 lutego 2009 roku na wniosek Burmistrza Miasta Tuszyna wszczęto postępowanie w sprawie stwierdzenia nabycia z mocy prawa przez Gminę Tuszyn z dniem 1 stycznia 1999 roku własności min. działki o nr 1 o powierzchni 6.147 m² stanowiącej drogę publiczną. Ostateczną decyzją z dnia 2 grudnia 2009 roku nr GN.V.7723/D/4652/2009/JK Wojewoda Łódzki stwierdził nabycie z mocy prawa z dniem 1 stycznia 1999r. własności części nieruchomości położonej w Tuszynie przy ul. Góreckiej, zajętej pod drogę publiczną (drogę gminną – ul. Górecką). Przedmiotowa decyzja stanowiła podstawę do założenia księgi wieczystej dla nieruchomości w niej wskazanych oraz wpisania prawa własności na rzecz Gminy Tuszyn.

IV. Odszkodowanie

W 2011 roku Skarżąca wielokrotnie zwracała się do Starosty Łódzkiego Wschodniego o „odszkodowanie za działkę pochodzącą z nieruchomości o pow. 5.600 m²”. W dniu 22 listopada 2011 roku Skarżąca podała do protokołu sporządzonego w Starostwie Powiatowym w Łodzi, że domaga się „ustalenia odszkodowania za działkę nr 2 ale o pow. 5.600 m², gdyż część tej działki nr 2 o pow. 1257 m² została zabrana pod drogę”.

Postanowieniem z dnia 4 października 2012 roku Starosta Łódzki Wschodni, wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej, odmówił wznowienia postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją administracyjną z dnia 23 maja 2008 roku nr PODGiK-50/08 w przedmiocie odmowy ustalenia odszkodowania na rzecz A. M. i Skarżącej za nieruchomość położoną w Tuszynie, przy ul. Góreckiej 1, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr 2 o powierzchni 4343 m².

Na skutek zażalenia Wojewoda Łódzki postanowieniem uchylił przedmiotowe postanowienie, stwierdzając niezachowanie przepisów dotyczących właściwości rzeczowej, jak i niewłaściwą kwalifikację wystąpień zainteresowanych. Zdaniem Wojewody zainteresowani domagali się odszkodowania za brakującą powierzchnię z działki posiadającej pierwotnie powierzchnię 5.600 m², stanowiącej obecnie część działki nr 1, co zostało wyrażone we wniosku z dnia 20 grudnia 2005 roku. nakazał zbadać czy wnioskodawcom należne jest odszkodowanie z tytułu przejęcia, jak twierdzą, części ich nieruchomości, nabytej przez wstępnych aktem notarialnym Rep. Nr 174, sporządzonym w dniu 29 stycznia 1930 roku przed notariuszem Julianem Ładą.

Skargę do Sądu Wojewódzkiego na powyższe postanowienie Wojewody Łódzkiego złożyła Skarżąca i A. M. Sąd wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2013 roku, wydanym w sprawie II SA/Łd 1223/12, oddalił przedmiotową skargę.

Następnie pismem z dnia 20 maja 2013 roku Skarżąca i A. M. ponowili wniosek o odszkodowania za 1257 m² działki.

Decyzją z dnia 7 kwietnia 2014 roku nr BGiGN.682.W.6.2730.2013.DS Starosta Łódzki Wschodni, wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej, na podstawie art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 roku przepisy wprowadzające ustawy reformujące administracje publiczną odmówił ustalenia na rzecz Skarżącej i A. M. za część nieruchomości o pow. 1257 m² zajętej pod drogę publiczną, gminną – ulicę Górecką, położoną w Tuszynie, oznaczoną jako część działki nr 1. W uzasadnieniu organ podał, iż wnioskodawcy nie przedstawili dokumentów pozwalających stwierdzić, że doszło do zajęcia części nieruchomości oznaczonej jako działka nr 2 pod drogę publiczną, która w części obecnie stanowi działkę nr 1, ani też zgromadzony przez organ materiał dowodowy nie daje podstaw do orzeczenia odszkodowania, gdyż brak jest dokumentacji potwierdzającej zajęcie części nieruchomości wnioskodawców po drodze. Ponadto przyjął jako pismo wszczynające postępowanie o odszkodowanie – wniosek z dnia 20 maja 2013 roku.

Od przedmiotowej decyzji wniesiono odwołanie. Wojewoda Łódzki decyzją nr GN-III.7581.132.2014.AG uchylił zaskarżoną decyzję w całości.

Wojewoda Łódzki ustalił co następuje. Zgodnie z „zapisami rejestru gruntów założonym w 1968 roku, działka nr 3192 posiadała powierzchnię 4680 m², a działka nr 3285- 9140 m². W oparciu o te dane przypisano aktem własności ziemi nr ON 451/703/77 z dnia 30 czerwca 1977 roku ww. działki o łącznej powierzchni 1.3820 ha na własność S. N. W wyniku modernizacji gruntów (lata 1982-1986) działka nr 3192 otrzymała nr 2 i obliczono na nowo jej powierzchnię wynoszącą 4343 m². (...) Różnica stanowiąca 337 m² była wynikiem dokładniejszych metod pomiaru i obliczeń. Przedstawione powyżej dane dotyczą działki nr 3192, która została pomierzona w roku 1965, nie rozliczają natomiast terenu opisanej w akcie notarialnym z 1930 r. pierwotnej nieruchomości, a wszak lata 1930- 1965 wymagają przeprowadzenia analizy, gdyż po założeniu ewidencji gruntów tereny działek ewidencyjnych, zgodnie z dokumentami, nie uległy zmianom. W szczególności nie zostało wyjaśnione z jakich terenów powstała działka drogowa nr 1 przy granicy z działką nr 2. Zebrane w postępowaniu dokumenty nie dają podstaw, by wykluczyć, że nie było to kosztem nieruchomości o powierzchni 5.600 m²”. Ponadto organ poddał dokładnej analizie treść aktu notarialnego Rep. Nr 4818, i doszedł do przekonania, iż „z opisu położenia dawnej działki dwuskładowej nabytej przez J. N. wynika, że posiada ona kształt czworoboku, bowiem z czterech stron zostały opisane jej granice (rów, granica Górek, droga Wolecka i grunty S. F.). Aktualnie działka S. M. (Skarżącej) posiada natomiast trzy boki, a zatem różni się od nieruchomości nabytej aktem notarialnym z 1930 r.” Wobec powyższego, w wytycznych Wojewoda Łódzki wskazał, iż ponownie rozpatrując sprawę, Starosta Łódzki Wschodni winien wyjaśnić, czy faktycznie opisany w akcie notarialnym Rep. Nr 174 z dnia 29 stycznia 1930 roku grunt jest tożsamy z gruntem przypisanym później. Organ powinien także dotrzeć do danych wskazanych w akcie notarialnym, tj. zapisu danych pod numerem 216, gdzie nieruchomość zawiera powierzchnię cztery morgi dwieście siedemdziesiąt prętów, jak również odnaleźć akt notarialny z dnia 20 października/2 listopada 1911 roku Rep. Nr 7173, na mocy którego C. nabyli grunt.

Od przedmiotowej decyzji S. M. (Skarżąca) i A. M. wnieśli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Sąd postanowieniem z dnia 6 maja 2015 roku umorzył postępowanie sądownoadministracyjne.

Decyzją z dnia 12 sierpnia 2016 roku, znak BiGN.682.W.6.4642.2016.DNP Starosta Łódzki Wschodni odmówił ustalenia odszkodowania na rzecz Skarżącej i A. M. za część nieruchomości o powierzchni 1257 m² zajętej pod drogę publiczną, gminną – ulicę Górecką położoną w Tuszynie, w obrębie 20, oznaczoną jako część działki nr 1.

W toku postępowania ustalono, że na najstarszej mapie ewidencyjnej z dnia 15 sierpnia 1966 roku obejmującej działkę nr 3242 (ul. Górecka) widnieje zapis dotyczący szerokości drogi, która wynosi 10 metrów. Z mapy po modernizacji przeprowadzonej w latach 80 tych ubiegłego wieku nie wynika szerokość przedmiotowej drogi. Ponadto, pomimo odnalezienia archiwalnej dokumentacji kartograficznej, nie udało się ustalić stanu prawnego spornej nieruchomości w latach 1930 – 1965. Nie było też możliwe dokładne ustalenie powierzchni działek nabytych w roku 1930, albowiem skład to miara niemetryczna, której wielkość jest zmienna i uzależniona od położenia

gruntu na terenie Polski.

Ponadto analiza przywoływanego aktu notarialnego oraz aktu nr 4818 z 1913 roku wskazuje, że nie jest możliwe dokładne określenie położenia nieruchomości. Opis granic nie oznacza, że nieruchomość miała kształt czworoboku. Do żadnego z aktów nie była dołączona mapa. Brak dokumentacji geodezyjno – kartograficznej z tego okresu powoduje, że nie ma możliwości ustalenia miarodajnych faktów dotyczących losów tej nieruchomości. Ponadto nie udało się odnaleźć aktu notarialnego z dnia 20 października/2 listopada 1911 roku Rep. Nr 7173, na mocy którego Cieślińscy nabyli grunt.

Przedmiotowa decyzja została uchylona przez Wojewodę Łódzkiego decyzją znak GN-III.7581.254.2016.AG. na skutek akcji prawnej podjętej przez wnioskodawców.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy Starosta Łódzki Wschodni decyzją z dnia 21 czerwca 2017 roku znak BiGN.682.W.6.2088.2016.DNP.JS, ponownie odmówił ustalenia odszkodowania na rzecz S. M. (Skarżącej) i A. M. za część nieruchomości o powierzchni 1257 m² zajętej pod drogę publiczną, gminną – ulicę Górecką położoną w Tuszynie, w obrębie 20, oznaczoną jako część działki nr 1.

Przedmiotowa decyzja została na skutek odwołania wnioskodawców uchylona przez Wojewodę Łódzkiego decyzją znak GN-III.7581.243.2017.AG. z dnia 21 września 2017 roku.

Starosta Łódzki Wschodni decyzją z dnia 15 grudnia 2022 roku znak PODGiK.E.420.889.2017 umorzył w całości postępowanie administracyjne w sprawie ustalenia odszkodowania na rzecz Pani S. M. (Skarżącej) i Pana A. M. za część nieruchomości o powierzchni 1257 m² zajętej pod drogę publiczną gminną – ulicę Górecką położoną w Tuszynie, obrębie 20, oznaczoną jako działka numer 1. Decyzja jest ostateczna. Sprawa została zakończona.

V. Rozgraniczenie nieruchomości.

W dniu 30 stycznia 2018r. Pani S. M. (Skarżąca) złożyła do Urzędu Miasta w Tuszynie wniosek o rozgraniczenie pomiędzy nieruchomością oznaczoną jako działka numer 2 położoną w obrębie 20, miasta Tuszyn stanowiącą jej własność, a nieruchomością oznaczoną jako działka nr 3, położoną w obrębie 20, miasta Tuszyn będącą wówczas współwłasnością Państwa B. i J. małż. G.

Postanowieniem z dnia 07 marca 2018r., znak GPGR.6830.1.2.2018 Burmistrz Miasta Tuszyna odmówił wszczęcia postępowania o rozgraniczenie ww. nieruchomości, z uwagi na fakt, iż po szczegółowej analizie wszystkich dokumentów oraz dokumentacji modernizacji ewidencji gruntów, z których bezspornie wynikało, że powierzchnie i przebieg granicy dla nieruchomości objętych wnioskiem czyli dla działki nr 2 i nr 3 w obrębie 20 nie uległy zmianie. Organ nie widział zatem słuszności żądania wszczęcia postępowania o rozgraniczenie, a tym samym narażania strony na wysokie koszty postępowania. Na ww. postanowienie Skarżąca złożyła zażalenie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łodzi postanowieniem z dnia 25 czerwca 2018r. znak SKO.4160.24.2018 uchyliło zaskarżone postanowienie w całości i przekazało do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Burmistrz Miasta Tuszyna dnia 10.07.2018r. postanowieniem GPGR.6830.1.5.2018 wszczął postępowanie o rozgraniczenie pomiędzy nieruchomością nr 2 i 3 w obr. 20 miasta Tuszyn.

Dnia 11.07.2018r. do przeprowadzenia czynności technicznych związanych z ustaleniem przebiegu granic upoważniono geodetę uprawnionego Pana Tomasza Jankowskiego /nr uprawnień 8973/. Z geodetą dnia 11 lipca 2018r. podpisano umowę cywilno-prawną Nr 141/2018 o wykonanie dzieła- rozgraniczenia.

W dniu 23.11.2018 r. geodeta złożył do tutejszego urzędu dokumentację z przeprowadzonych czynności dotyczących rozgraniczenia. Dokumentację przyjęto do Powiatowego Ośrodka Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Łodzi w dniu 22.11.2018r.

pod numerem P.1006.2018.2714. Z ww. dokumentacji wynikało, iż strony nie zawarły ugody. Natomiast z wyjaśnień złożonych przez geodetę w dniu 21.12.2018r. wynika, iż w terenie nie odnalazł on znaków, ani śladów punktów granicznych. Granicę ustalono na podstawie istniejących dokumentów z PODGiK - operatu 424/86 modernizacji ewidencji gruntów i zarysów obrębu 20. Na podstawie istniejących dokumentów z Powiatowego Zasobu Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Łodzi oraz wyjaśnień i oceny geodety można było zatem ustalić granicę pomiędzy działkami przebiegająca z punktu 2 przez punkty 192,193,173,232,233,171,273, 289,290,166,165 do punktu 163. W toku postępowania administracyjnego stwierdzono, że geodeta w sposób prawidłowy dokonał czynności ustalenia przebiegu granic nieruchomości oraz stwierdził zgodność sporządzonych dokumentów z przepisami. Przeprowadził badania ksiąg wieczystych, odpisów dokumentów znajdujących się w zbiorach dokumentów, aktów własności ziemi, aktów notarialnych oraz dokumentacji znajdującej się Powiatowym Ośrodku Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Łodzi.

Na podstawie art. 33 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 maja 1989r. Prawo geodezyjne i kartograficzne dnia 28 stycznia 2019r. Burmistrz wydał decyzję GPGR.6830.1.22.2018 orzekającą o rozgraniczeniu nieruchomości oraz postanowienie GPGR.6830.1.23.2019 ustalające wysokość kosztów postępowania (strony otrzymały 30.01.2019r.) Burmistrz ustalił wysokość kosztów postępowania w sprawie rozgraniczenia opisanych powyżej nieruchomości w kwocie 3.936 zł, odpowiadającej wynagrodzeniu geodety upoważnionego do wykonania czynności ustalenia przebiegu granic oraz zobowiązał do ich uiszczenia w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia strony postępowania w kwocie po 1968 zł.

Do kosztów postępowania na podstawie art. 263 § 1 k.p.a. zaliczono jedynie koszt wynagrodzenia geodety upoważnionego do przeprowadzenia czynności technicznych w postępowaniu zgodnie z umową zawartą dnia 11 lipca 2018r. Nr 141/2018.

Dnia 01.02.2019 r. Pani S. M. (Skarżąca) złożyła odwołanie od decyzji. W dniu 05.02.2019 Skarżąca została wezwana do złożenia wyjaśnień do złożonego odwołania, gdyż z treści ww. odwołania nie wynikało jednoznacznie czy zgodnie z zawartym w decyzji pouczeniem jako strona niezadowolona z ustalenia przebiegu granicy, żąda przekazania niniejszej sprawy sądowi.

W dniu 04.02.2019r. Skarżąca złożyła odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego za pośrednictwem Burmistrza Miasta na decyzję GPGR.6830.1.22.2019 i postanowienie GPGR.6830.1.23.2019 , z treści którego wciąż w sposób jednoznaczny nie określiła czy żąda przekazania sprawy do sądu jednak z treści odwołania wynika, iż nie zgadza się z decyzją Burmistrza o rozgraniczeniu i żąda rozgraniczenia nieruchomości.

W dniu 06.02.2019r. odwołanie wraz z aktami sprawy zostało przesłane do SKO, a w dniu 19.02.2019r. odwołanie oraz akta sprawy o rozgraniczenie nieruchomości zostało przekazane do rozpatrzenia Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskiemu.

Podstawą do wydania przedmiotowego postanowienia jest art. 262 § 1 k.p.a, zgodnie z którym, stroną obciążają koszty, które zostały poniesione w interesie strony lub wynikły z winy strony. Wykładnia gramatyczna art. 262 § 1 pkt 2 k.p.a. skłania do wniosku, iż ustala on zasady rozdziału kosztów postępowania pomiędzy stroną (strony) a organ administracji. Oznacza to, że koszty postępowania, których poniesienie nie jest ustawowym obowiązkiem organu, obciążają strony; w wypadku kosztów rozgraniczenia obciążają one strony będące właścicielami rozgraniczanych nieruchomości, według zasady wyrażonej w art. 152 Kodeksu cywilnego, który stanowi, iż właściciele gruntów sąsiadujących mają obowiązek współdziałania przy rozgraniczeniu gruntów oraz przy utrzymywaniu stałych znaków granicznych, zaś koszty rozgraniczenia oraz koszty urządzenia i utrzymywania stałych znaków granicznych ponoszą po połowie.

W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że „W postępowaniu administracyjnym ma również zastosowanie wynikająca z art. 152 k.c. norma materialnoprawna stanowiąca, że właściciele nieruchomości koszty rozgraniczenia ponoszą po połowie, która wynika z zasady, iż właściciele gruntów sąsiadujących mają obowiązek współdziałania przy rozgraniczeniu gruntów oraz przy utrzymywaniu stałych znaków granicznych.” (wyrok Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego z dnia 11 kwietnia 2019 roku, III SA/Kr 1066/18).

Ponadto w myśl orzeczenia Sądu Administracyjnego w Łodzi, z dnia 9 kwietnia 2019 roku, wydanym w sprawie III SA/Łd 118/19, „Nie można przyjąć, iż na gruncie art. 262 § 1 pkt 2 k.p.a. koszty postępowania winny obciążać wyłącznie tych właścicieli nieruchomości sąsiednich, którzy w toku postępowania rozgraniczającego kontestują przebieg granicy poprzez zgłaszanie określonych wniosków lub zarzutów, bowiem nie można zgodzić się z sytuacją, w której aktywność procesowa określonej strony będzie rodziła dla niej obowiązek wyłącznego partycypowania w kosztach postępowania. Nie można zaakceptować stanowiska uzależniającego obowiązek poniesienia kosztów postępowania rozgraniczeniowego od jego wyników, w szczególności od tego, kto stał się "beneficjentem" tegoż postępowania w następstwie korzystnego dla niego wytyczenia przebiegu granicy. Powyższe okoliczności nie mieszczą się bowiem w dyspozycji art. 262 § 1 pkt 2 k.p.a.”.

Postanowieniem z dnia 28 marca 2019r. znak SKO.4160.20.2019 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łodzi utrzymało w mocy postanowienie Burmistrza Miasta Tuszyna dotyczące kosztów rozgraniczenia, uznając za zasadne nałożenie na Panią S. M. (Skarżącą) obowiązku zapłaty jej części kosztów postępowania.

W dniu 16 kwietnia 2019r Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. I Wydział Cywilny w sprawie Sygn. akt I Ns 205/19 o rozgraniczenie - zwraca wniosek wraz z aktami sprawy, ponieważ Skarżąca nie usunęła braków w zakreślonym terminie.

W dniu 02 września 2019r. sprawę należności z tytułu kosztów postępowania przekazaliśmy do Urzędu Skarbowego Łódź-Widzew w celu ich wyegzekwowania.

W tym samym czasie Skarżąca złożyła do Burmistrza wniosek dotyczący wyrażenia zgody na umorzenie zaległości powstałych z ww kosztów. Sprawa była rozpatrywana na posiedzeniu Komisji Rozwoju Społeczno – Gospodarczego i Budżetu Rady Miejskiej w Tuszynie w dniu 21 października 2019r., która to negatywnie zaopiniowała wniosek, zatem Burmistrz nie wyraził zgody na umorzenie w/w zaległości, natomiast w dniu 27.09.2019 r. Skarżąca złożyła wniosek do Naczelnika Urzędu Skarbowego o umorzenie postępowania dotyczącego wyegzekwowanie należności wskazując jako zarzut brak przeprowadzenia przez Burmistrza jakiegokolwiek postępowania o rozgraniczeniu.

Postanowieniem z dnia 20.11.2019r. Burmistrz Miasta Tuszyna przedstawił swoje stanowisko co do zarzutów zobowiązanej uznając je za nieuzasadnione, od którego oczywiście Skarżąca złożyła zażalenie do SKO. Postanowieniem z dnia 29.01.2020r. znak SKO 418.186.2019 utrzymało w mocy postanowienie Burmistrza Miasta Tuszyna.

Naczelnik Urzędu Skarbowego postanowieniem z dnia 25.02.2020r. postanowił więc uznać zarzut za nieuzasadniony i wyegzekwował od Skarżącej należne koszty.

VI. Powyższe wskazuje, że sprawy dotyczące nieruchomości Skarżącej oraz ewentualnego odszkodowania były przedmiotem wielu postępowań toczących się przed organami administracyjnymi, sądami administracyjnymi oraz powszechnymi. Oceniając w tym zakresie działanie Burmistrza Miasta Tuszyna (a pośrednio pracowników Urzędu Miasta Tuszyna), należy podkreślić, iż wszystkie podejmowane przez niego czynności miały oparcie w przepisach prawa oraz dokonywane były na podstawie dokumentacji, którą dysponuje Urząd Miasta Tuszyna. Co istotne, analiza decyzji wydawanych przez inne organy, którymi dysponuje tutaj Urząd, wskazuje, że Burmistrz Miasta Tuszyna dysponuje tymi samymi dokumentami. Są to akty notarialne, akty własności ziemi, wypisy z rejestrów, mapy ewidencyjne, wypisy z ksiąg wieczystych, operaty techniczne itp. Przedmiotowe dokumenty zostały wytworzone na przestrzeni wielu lat, przez szereg instytucji, w tym przez Państwowe Biuro Notarialne. Nie ma żadnych przesłanek ku temu, aby podważać ich prawdziwość, czy wiarygodność. Także dokumenty wytworzone obecnie, tj. decyzja w przedmiocie rozgraniczenia, sprawozdanie techniczne z prac geodezyjnych, mapy, wypisy i wyrisy, sporządzone na potrzeby prowadzonego postępowania rozgraniczającego, znajdują oparcie w dokumentacji oraz stanie faktycznym sprawy.

Odnosząc się natomiast do ciągłych zarzutów dotyczących kradzieży, fałszerstwa dokumentów informujemy, iż Urząd nie posiada wiedzy ani dowodów na popełnienie przestępstwa (fałszerstwa,

kradzieży) przez Burmistrza Miasta czy też pracowników tutejszego urzędu. Działka nr 3 w obr. 20 nigdy też nie stanowiła własności Gminy Tuszyn i tym samym nie mogła być przedmiotem sprzedaży przez Gminę Tuszyn czy Burmistrza Miasta (jak pisze Skarżąca) na rzecz Państwa G. czy Państwa S. ani żadnej innej osoby. Wszystkie dotychczasowe zarzuty, które Skarżąca podnosi nie zostały w żaden sposób przez nią udowodnione ani uprawdopodobnione o co prosiliśmy w pismach wielokrotnie. Są to bezpodstawne pomówienia. Wszelkie prośby o zaprzestanie awantur i zaniechanie składania pism, w których Skarżąca obraża Burmistrza Miasta Tuszyńa nie przyniosły rezultatu. Należy w tym miejscu zaznaczyć za takie zachowania Skarżąca prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 31 marca 2023 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 486/22, została uznana za winną popełnienia czynu z art. 226 §1 k.k., polegającego na wielokrotnym znieważeniu funkcjonariusza publicznego – Burmistrza Miasta Tuszyń Witolda Małeckiego podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych.

Postępowanie zostało warunkowo umorzone na okres 1 roku próby. Niestety, Skarżąca, mimo skazania, nadal znieważa Burmistrza Miasta Tuszyńa.

Reasumując, żadna z zarzucanych przez Skarżącą sytuacji nie miała miejsca, nie istnieje zмова organów oraz instytucji wymiaru sprawiedliwości. Nie ma dowolności w rozpatrywaniu spraw Skarżącej. Za każdym razem pismom Skarżącej nadaje się stosowny bieg. Każda sprawa jest wnikliwie analizowana.

Wobec powyższego, po dokładnym przeanalizowaniu sprawy, Rada Miejska w Tuszyńie doszła do przekonania, iż skargi Pani S. M. są bezzasadne.

Stosownie do art. 239 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, Rada Miejska w Tuszyńie informuje, że " W przypadku, gdy skarga w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadomienia skarżącego.

PRZEWODNICZĄCY
RADY MIEJSKIEJ W TUSZYŃIE
Andrzej Małecki